Levél egy szegedi lánynak

Ki tudja, hány szegedi kislány nyaralt már az idén a jugoszláv tengerparton, ki tudja, hány után sóhajtoznak a jugoszláv fiatalemberek?

Egy, csak egy határozott ifjú van, aki nyomoz a kis „szegedi boszorka" után: Slobodan Putics, Becséről. „Én kívánok levelezni egy kislanyol a Szegedbül elvesítetem a cimit és azert kerem segicsem nekem hogy ötet kitonalon est ujsagbon irjon" — böngészhetjük ki ezekből az idézett szavakból az óhajt. Hogy nem „kitonált" történet, a kislány ismertetőjele a következő: Andrea a neve, és az idén júniusban volt „a Kastel Luksicsbon a Split mellett Szegedbül és Szentából." Kéri a fiatalember ,hogy jelentkezzen a kislány, a cím: Slobodan Putics, I. osztályos gimnazista, Becsej, Petra Drapsina 84. SFR Jugoslavija".

Mi az üzenetet ezennel átadjuk, mivel a szegedi kislány után nyomozó fiatalember „elüre keszeni". Szívesen!

P. Sz. M.

Alfonso-televízió, Budapest

„Mindmáig adósa vagyok Szegednek"

Még a 40-es évek elején történt Budapesten, a Moulin Rouge-bárban, hogy egy fiatal, széles vállú, izmos artista egyszercsak elkomolytalankodta a próbákat. Ahelyett, hogy a maga revüszámát gyakorolta volna, utánozni kezdte az egyik pincért, aztán egy törzsvendéget, majd egy művészkollégát. Mindenki meglepődött, de a főnök rendreintés helyett összecsapta a tenyerét és felkiáltott: *„Ragyogó! Pompás! Ezzel az istenáldotta tehetséggel ötször annyit kereshetnél, mint azzal, amit most csinálsz. Ez valóságos vagyon!"*

●

Alfonso — hiszen róla van szó — jól gazdálkodott a talentumával. Változatos életének élményei, tapasztalatai, s egy lelkiismeretes művész műgondja mind benne van a számaiban. Ennek is köszönhető, hogy ő az egyik legszélesebb skálájú komikusunk. *Kiváló kabarészínész:* több mint egy évtizede a Vidámszínpad tagja. *Önálló előadóművész:* két előadóestje sikerszériát ért el az Egyetemi Színpadon. *Revükonferanszié és rendező:* 1967 őszén a Budapest Táncpalotában olyan színvonalas vidám revüt komponált és rendezett, amelyről magyarok és idelátogató külföldiek egyaránt elismeréssel szóltak. De *szövegíró is:* maga írja saját számait, miként a közelmúltban látott néhány perces kisfilmsorozatot: *„Alfonso az aluljáróban", „Alfonso a telefonfülkében", „Alfonso a talponállóban".*

Ifjú korában artistaként kezdte, így járta be Európát, valamint Törökországot, Iránt, Irakot, Szudánt, Szíriát, Egyiptomot. Artistakorának emlékét őrzi mozgása, izmainak engedelmessége, különösen kifejező pantomimkészsége, az utazását pedig kiterjedt nyelvtudása. Aki valamit ért idegen nyelveken, észrevehette, hogy Alfonso paródiáiban, például az angol, francia és szovjet filmek jellegzetességeit bemutató tréfás jelenetben *mindig a kérdéses nyelven beszél* és méghozzá sosem halandzsaszöveget.

— Egy nép művészetét, lelkületét kifejezni valóban csak a saját nyelvén lehet, itt nincs helye halandzsának — mondja Alfonso. *— Magam elé legalábbis én ezt a követelményt állítottam. Voltak és vannak példaképeim: Buster Keaton, Stan Laurel és Laurence Hardy (Stan és Pan), valamint Chaplin. Bár úgy érzem, nem másoltam őket, művészetük nem is annyira példa, mint mérce számomra.*

●

Ugyanazzal a rezzenéstelenül komoly arccal beszél, amely annyira ismerős a színpadról és a tévé képernyőjéről, és amely épp komolyságával olyan ellenállhatatlanul mulatságos.

— Két évig bohóc voltam — folytatja olyan komoran, hogy önkéntelenül elmosolyodom. *— Aztán 1945-ben, a háború után a szegedi színházhoz kerültem, itt kezdtem karakterszerepeket játszani. S azóta mindmáig adósa vagyok Szegednek, mert itt ismét valami mást csinálhattam, mint korábban.*

A tavalyi nyár ismét Szegedre szólította Alfonsót, a szabadtéri játékokon, a *János vitéz*ben a csőszt alakította. Idén nyáron pedig a Margitszigeten lép fel a *Mosoly országa* ajtonálló szerepében.

●

De a fáradhatatlan komikusnak — aki idén *a Magyar Népköztársaság Érdemes Művésze* címet is elnyerte — korántsem ez az egyetlen nyári terve.

— Jugoszláviába készülünk a társulattal — újságolja, majd hozzáteszi: *— Nemrég Bécsben jártunk, s a színház állandó műsorát, az Urak és elvtársak-at adtuk elő. Ezzel először került színre teljes magyar politikai kabaréműsor Nyugaton. Azt hiszem, nem kell magyaráznom: Bécsben bőven akad „ellendrukker", sok magyar diszszidens, aki azt hiszi, hogy mit itthon csak szájkosárral beszélhetünk. Nos, alaposan rácáfoltunk erre a hitükre, és frenetikus sikerünk volt.*

Alfonso egyéni tervei közt szerepel egy önálló est a tévében. Viszontlátjuk itt majd a televízió ismerős műsorszámait, a hírektől a telesportig, reklámtól a színházi közvetítésig — természetesen paródia formájában, úgy, hogy a cím ez is lehetne: *„Alfonso-televízió, Budapest".*

(Pest megyei Hírlap)

Teveirántyú

Tevecsordát kapott Türkméniából a közép-kazahsztáni betpagdalini kísérleti állomás, hogy a nomád állattenyésztést tanulmányozza. A tevéket több ezer kilométeren át hajtották Közép-Ázsia és Kazahsztán sivatagaiban. Néhány hónap múlva, egy éjszaka a tevék eltűntek. Csak repülőgépek segítségével bukkantak a szökevények nyomára; az állatok addig már 300—400 kilométert is megtettek, s mintha iránytű vezetné őket, azon az úton haladtak, amelyen Türkméniából ide terelték őket: elindultak hazafelé.

(MTI)

Halálos pálinkázás

Látszatra bűncselekmény volt egy ember hirtelen halálában. A rendőrségi vizsgálat, s azt követően a boncolás eredménye azonban azt bizonyítja, hogy ismét ölt az alkohol. A múlt hét végén füvet és lucernát kaszáltak együtt Kismárton György, Búza János, Zsemberi János, Szemerédi Lajos sövényházi és Laczkó László sándorfalvi lakosok. Este 6 óra tájban megálltak a munkával, mert Szemerédinek egy ismerőse érkezett személygépkocsival. Beszélgetni kezdtek, majd a kocsiból előkerült egy sörösüvegben félliternyi pálinka, amelyet a kaszások gyorsan legurítottak a torkukon.

Ezt követően a gépkocsiból előkerült az „utánpótlás", egy ötliteres demizson, teli pálinkával. A kötött üveg kézről kézre, szájról szájra járt. Hogy ki menynyit ivott, azt a kaszások nem tudhatták, nem láttak bele az üvegbe. Annyi bizonyos, hogy a pálinkázás után nem tudtak kaszálni. Szemerédi ott is hagyta társait, elment a gépkocsival, ismerősével. A többiek este 7 óra felé lefeküdtek a közelben, s egyikük hajnali 3 órakor ébredt fel és költögette a többieket. Búza János 58 éves, Sövényháza, Testhalom 31. szám alatti lakost társaitól távolabbra, mintegy 200 méterre találták meg, de már holtan. A boncolás eredménye: hányadék belélegzés miatti fulladás. Szemerédi Lajos sem tudott hazajutni, lakásától nem messzire fölbukott, és csak reggel találtak rá. Súlyos alkoholmérgezéssel szállították be a mentők az I. számú klinikára. Az ötliteres demizsonban csak másfél liternyi pálinkát találtak, a kaszások tehát jó négyliternyit ittak meg, amely egy társuk halálát okozta.

Kiskörétől Pécsig

E heti összeállításunk főként új beruházásokról, építkezésekről szól. A Heves megyei Népújság, a Szolnok megyei Néplap, a Zalai Hírlap és a Dunántúli Napló a tudósítások forrása.

A II. tiszai vízlépcső

Az idén 240 millió forintos beruházással folytatódik a II. tiszai vízlépcső és öntözőrendszer építése. Abádszalók térségében készítik a tározó medencéhez tartozó töltést, felvonultak a jászsági főcsatorna két hídjának építéséhez, s rövidesen hasonló feladatok elvégzéséhez fognak a nagykúnsági főcsatornán is. Ugyancsak a közeljövőben kezdik el a két főcsatorna bevezető zsilipjének készítését. Az építkezés 1973-ig tartó első ütemében 2 milliárd forint a beruházás értéke, a II. tiszai vízlépcső összesen 12 milliárd forintba kerül.

Híd épül a Körösön

A kunszentmártoni Körös-hídat 1940-ben építették, tervezői annak idején meglehetősen kis forgalomra számítottak. A megnövekedett közúti forgalom miatt most szükségessé vált egy új híd építése. Helyét kijelölték, a KPM Közúti Igazgatóságának megyei szakemberei az UVATERV-nél megrendelték a híd vázlatterveit és a vele kapcsolatos útépítési kivitelezési terveit. A híd teljes hossza 223 méter lesz az árterí nyílásokkal együtt, a meder fölötti szakasz 72 méter hosszúságú. 1973-ra új híd íveli át Kunszentmártonnál a Körös vizét.

Az abaligeti alagút

A pécsi vasútigazgatósághoz tartozó Abaliget—Godisa vasútvonalat több száz millió forintos költséggel átépítik. Az új vasúti pálya kikerüli majd az öreg, idejét múlt völgyhidakat. Abaligetnél 670 méter hosszú alagút is épül. A Bányászati Aknamélyítő Vállalat a majdani alagút talpazatán eddig több mint 350 méter hosszú, 2,5 méter magas vágatot hajtott ki. Most már a talajvízszint alatt dolgoznak, így az előrehaladás a korábbi napi 6—7 méterrel szemben csupán 4—5 méter. Ahány méter, annyi robbantás. Az aknamélyítők szerint 1972 nyarára készül el az alagút.

Tallózás a megyei lapokban

Városcímer kőből

Nagykanizsán az Eötvös tér elején, a 7-es főközlekedési út mellett kőből és virágokból alakítják ki egy park szögletében Nagykanizsa városcímerét. Az ötletet az adta, hogy ez a hely a város kapuja, hadd köszöntse a címer is az érkező vendégeket, túristákat.

Új KÖJÁL-székház

Pécset a következő évek legnagyobb egészségügyi beruházása az új városközpontban felépülő KÖJÁL-székház lesz. Az épület helyén jelenleg bontási és közművesítési munkákat végeznek, a 27 milliós beruházás felépítése jövőre kezdődik. Szépen fejlődik Baranya megye egészségügyi hálózata is. Mohácson 17 munkahelyes új rendelőintézetet építenek. Az épület már áll, csak a gépészeti munkák vannak hátra. A távlati tervek szerint később 80 ágyas elmegyógyászati kórház is lesz Mohácson. Komlón 1200 literes véradóállomás épül a közeljövőben. Szigetváron nemrégiben adták át rendeltetésének az új bölcsődét. Siklóson 2,5 millió forintos költséggel bővítik a rendelőintézetet, Harkányban elkészült a fürdő felújítása, valamint a fogorvosi rendelő. Beremenden új bölcsőde épült a BCM-ben dolgozók kisgyermekeinek.

Utolsó próba

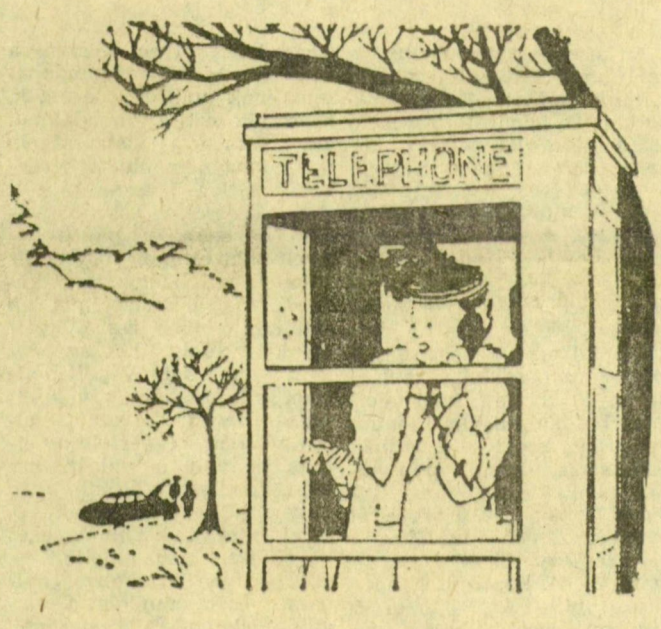

A Schweizer Illustrierte karikatúrája

— Péter, tudnál nekem pár olyan csúnya szót mondani, amilyennel te mindig el tudtad indítani a motort?

Tóth Béla:

Mi, janicsárok

(59.) — Parancsoljon.

— Higgye el, igazgató úr, nehéz erről beszélni. De életről van szó. Hitvesi kötelességem teljesítem, és nem az uram unszolására, hanem tilalma ellenére jöttem önhöz. Önnek egy szava sincs férjemhez. Ezt nagyjából meg lehet érteni. De a férjem össze van törve, és beszélni szeretne önnel, megmagyarázni...

— Megértem. És tudom, miről van szó. Hogy tisztázzuk a közöttünk volt viszonyokat. A magam részéről nem tartom fontosnak. Annyit mondhatok, semmiféle retorzióval nem volt, nem lesz szándékom élni.

— Nem erről van szó. Nem öntől fél. Önről nagyon jó véleménye van. És akár szívesen elvállalná a nyilvános kritikát, csak egyszer befejezettnek tudja az ügyet.

— Kicsit korainak tartom, asszonyom. Mifelénk fújva eszik a kását.

— És mikor beszélhetnének? Hiszen aludni sem tud a kiállott izgalmaktól. Szaladozik, mint aki halálos sebekben várja a véget. Ha ön most azonnal beszélne vele, kicsit megnyugodna.

— Azon nem múlik.

— Drága igazgató úr, ön, ön...

— Hagyjuk ezt, kérem. Tessék szólni a kollégának, és én, énrajtam nem múlik pillanatnyi nyugalma.

Tíz percen belül ott ült a férj. Két kezével dagasztotta a homlokát, s puffatag szemhéját bökdöste ujjaival.

— Mit is vártam volna visszaérkezésemkor? Csak annyit, hogy hallgasson meg. Hallgasson meg, hogy elmondjam mártíromságomat.

— Ennek nem sok értelmét látom.

— De akkor büntessen meg. Vonjon felelősségre. Indítson fegyelmit, és kapjam bár a legsúlyosabbat, legyen vége. Három hónapja földönfutó vagyok. A kocsiból is kiszállítottak Pesten a nemzetőrök.

— Miért indítsak fegyelmit? Én nem vagyok vádhatóság. Ha tett törvénybe ütközőt, ezt az előző években elég sokan suttogták önről, és bebizonyítják, idejében megkapja a megfelelő büntetést.

— Akkor magam ellen kérek fegyelmit.

— Ezt megteheti. Természetesen a fölöttes hatóságoknál.

— De önnél. Ön előtt akarom tisztázni magam.

— Nem fontos.

— Elismerem, én sok bűnt követtem el ön ellen.

— Amit ön ellenem tett, arra nincsenek törvények. Elég volt az önök módszereiből! Mi más, tisztességesebb utakat tudunk.

— Akkor kettőnk között tisztázzuk. Én hajlandó vagyok nyilvánosan, akár az egész város előtt önkritikát gyakorolni.

— A kettőnk közötti ügyekre vonatkozóan, mondom, nincsenek törvények. Maga nem követett el semmit velem szemben, ami a jogászok által megírt törvényekkel ütközne. Hogy az emberségnek mi a kritériuma, arra nincs törvény sehol. Csak tízparancsolat van. Ne ölj, ne lopj. Maga egyszerűen embertelen volt, mert azt hitte, hogy a hatalom arra jó. És nemcsak velem volt embertelen. Kollégáival, a családjával, a feleségével!

— Bocsásson meg!

— Ne alázza meg magát. Ez legalább annyira megvetni való az én mércém szerint, mint a fennhéjázás. Legalább amikor bajban van, akarjon ember lenni, ha a jólétben nem tudott. Kinek van szüksége a szemforgatásra? Többet ebből nem lehet megélni. Különben önmagának kell megtalálni a megbékülést. Bennem ökölrázós harag ön iránt nincs. Csak megvetés. De ez nem számít. Én önt soha nem fogom hatalmamnál fogva pusztán csak gyűlöletből hátrányos helyzetbe juttatni. Leköpném magam, ha ilyen indulatok kormányoznák cselekedeteimet. Elég megnyugtató ez önnek? A többi a maga dolga, meg a hatalmasoké.

Az elmaradt MUK napján reggel 35 szál piros szegfűből kötött csokor volt az asztali vázámban. Alatta levélpapíron: „Még sok boldog születésnapot kíván a tantestület!"

Ezt nem vártam. Le kellett ülni, hogy valamit kigondoljak. Nem őszinték! Hát ilyen gerinctelenek? Ki tarthatta számon születésnapomat? És magam sem. De most igazgató vagyok, hát észre kell venni mindent. Fölháborító. De most üssek a fülük közé? A lovak sem rúgnak, ha simogatják őket. Ez hízelgés. Utálatos, tolakodó hajbókolás a hatalom előtt. Most hozassak bort, és igyak békepoharat, mert születésnapom van? És a begyem-teli? Az igazság az, hogy ma is olyan marha parasztnak tartanak, mint amakkor. Csak most nem lehet rám köpni. Ezt most veszedelmes vállalkozásnak tartanák. Nem lehet rám köpni, csokrot tesznek az asztalomra. Hogy jó legyek hozzájuk. De minél hamarabb. Hogy megértő legyek. Mert az igazgató megértése úgy kell, mint a tavaszi nap. A Pali megértése nem kellett. Számított az, hogy Pali mellőzött? Menjen Pali a lovaihoz! Ez mind igaz. De én nem bosszúra esküdtem azok ellen, hanem arra, hogy feltámasztom bennük a legszebb emberi mivoltukat. És fölraktam magamra a feszítőzablát, kalodába zártam ficánkoló indulatomat, akár egykor a lovat. Gondolkozzunk csak. A közeledést, ha nem tartom is őszintének, felhasználhatom. Hát mért ne használjam fel okosan? Leszedni róluk a láthatatlan tüskéket, amit nekifordítanak a legjobb szándékú, de önös érdekeikkel ellentétes oldalon álló embernek, és felöltöztetni őket olyan gúnyákba, amiben csak jót, emberit lehet elkövetni. Most mit tegyek? Hogy kell erre reagálni. Idealizmus ez? Bukáshoz vezető? De inkább ebbe pusztuljak, mint a bosszúállás, a személyes sérelmek űzte manőverek kilátástalan hajszáiba. Kimentem a tanáriba, és a táblára felírtam: Jókívánságaikat köszönöm!

(Folytatjuk.)